

**P R O G R E S S
OF
FAMILIES OF VIETNAMESE POLITICAL PRISONERS ANNUAL AWARDS DINNER
AND CULTURAL SHOW**

The HARVEST MOON Restaurant - July 27, 1991

GOOD EVENING LADIES AND GENTLEMEN:

The Families of Vietnamese Political Prisoners Association would like to welcome all of you to this very special and important dinner in support of the political prisoners in Vietnam.

Our annual Awards Dinner is also known as the Unity and Reunion Dinner because, in addition to the various organizations represented, media agencies, distinguished guests, and friends in the Vietnamese community, we also have a great number of former political prisoners who have come to this country, the land of freedom, and resettled throughout the United States.

We would like to take this opportunity to welcome all of the Executive Board and members of the Federation of Association of former political prisoners of Communists Vietnam who have come here from Texas, California, Kansas, Oklahoma and the Washington, D.C. metropolitan area in order to prove their Unity and Support for the cause of our organization.

Following are tonight's special events:

- 1. Welcome/Social**
- 2. Remarks** by the President of Families of Vietnamese Political Prisoners Association (**Mrs. KHUC MINH THO**).
- 3. Introduction** of former political prisoners
- 4. Remarks** by **Mr. HUYNH CONG ANH**, President of the Federation of Associations of former Political Prisoners of Communists Vietnam
- 5. Dinner and Musical Selections**
- 6. Letter** from **MR. ROBERT L. FUNSETH**, Former Senior Deputy Assistant Secretary of State
- 7. Guest Speaker** (from The White House)
- 8. Guest Speaker** (from Congress)
- 9. Guest Speaker** (from the State Department)
- 10. Awards Presentations**
- 11. Congratulations and Welcome** (Champagne and Cake)
- 12. Closing Remarks**

Ladies and Gentlemen:

For our opening, and before starting the Program, as usual, please let me introduce some of our American guests:

(List of American Guests)

Now, Ladies and Gentlemen, may I introduce to you, **Mrs. Khuc Minh Tho**, President of Families of Vietnamese Political Prisoners Association.....and **Mrs. Nguyen Xuan Lan**, Advisor to the Association.

**(Mrs. Khuc Minh Tho's Remarks - translated
into English by Mrs. Nguyen Xuan Lan)**

Ladies and Gentlemen:

As you know, according to the Agreement signed by **Mr. Robert L. Funseth**, Senior Deputy Assistant Secretary of State and by a representative of the Vietnamese Communist Government in Hanoi on July 30, 1989, all of the former political prisoners have been allowed to leave Vietnam for resettlement in the United States or other countries in the free world. The first departure from Vietnam was scheduled for January 1990, and up to the present time, thousands of former political prisoners and their families have come to this country. Tonight, we are happy to introduce to you a number of them who really deserve your admiration and support because of their long fight for freedom and their imprisonment by the Communists after the fall of South Vietnam. Please give them a big hand. Thank you.

Ladies and Gentlemen:

Mr. Huynh Cong Anh, President of the Federation of Associations of Former Political Prisoners of Communists Vietnam will give his remarks regarding the Vietnamese political prisoners. Mr. Anh, would you come forward please.

(Mr. Huynh Cong Anh's Remarks)

Ladies and Gentlemen:

We now invite you to please enjoy the good meal prepared and served by the Harvest Moon Restaurant, followed by the second part of tonight's program, our honored guest speakers. Thank you.

**(Dinner and Musical Show performed by
Mrs. Kim Oanh and by two famous singers,
Viet Dzong and Nguyet Anh)**

Ladies and Gentlemen:

To continue with our program, before introducing our first honored guest speaker, **Mrs. Nguyen Xuan Lan** will be reading the letter from **Mr. Robert L. Funseth**, Former Senior Deputy Assistant Secretary of State. **Mrs. Lan**, please come forward.

Now, may I introduce to you our first honored guest speaker,
Mr._____.

The next honored guest speaker is Mr._____.

Our last honored guest speaker for the evening is Mr._____.

Thank you Mr._____.

Ladies and Gentlemen:

Up next is also a very important part of the program, our **AWARDS** Presentations. We invite **Mrs. Khuc Minh Tho** and all of the Executive Board of the Families of Vietnamese Political Prisoners Association and members to come forward for the presentations.

The first award will be presented to_____.

(List of Awards Receivers)

Ladies and Gentlemen:

To congratulate the Awards Winners as well as to welcome all of the former political prisoners who are here with us tonight, we are going to open the Champagne and cut the Cake. We invite **Ms.**_____and **Mr.**_____ to step forward to cut the Welcoming Cake and to open the Congratulating Champagne. We have Champagne on every table and the Champagne will be opened at the same time. Thank you.

**(After the first cut, the Cake will be cut and
served by the Harvest Moon Restaurant)**

CLOSING REMARKS (Master of Ceremonies)

Ladies and Gentlemen:

On behalf of the Families of Vietnamese Political Prisoners Association, once again, we would like to thank you so very much for joining us tonight in support of the political prisoners in Vietnam and we greatly appreciate your full and continued help in achievement of the goals and cause of our organization.

According to the statement of **Mrs. Khuc Minh Tho**, President of our association, the official activities of the Families of Vietnamese Political Prisoners Association will be completed and ended in January 1992. However, due to the situation related to the political prisoners in the future, she has emphasized that she will be always ready to provide advisory assistance and other necessary assistance to them and their organizations, such as the Federation of Association of Former Political Prisoners of Communists Vietnam, whenever the need arises.

Before closing, we would like to take this opportunity to say good-bye to all of you and wish you the best of luck. Please take care and have a good night.

Thưa quý Vi,

Để mở đầu và trước khi đi vào Chương Trình, cũng như mọi năm, xin phép cho chúng tôi giới thiệu một số khách người Mỹ hiện diện.

GOOD EVENING LADIES AND GENTLEMEN :

The Families of Vietnamese Political Prisoners Association would like to welcome all of you to this very special and important dinner in support of the political prisoners in VietNam.

Our annual Awards Dinner is also known as the Unity and Reunion Dinner because, in addition to the various organizations represented, media agencies, distinguished guests, and friends in the Vietnamese Community, we also have a number of former political prisoners who have come to this country, the land of freedom, and resettled throughout the United States.

We would like to take this opportunity to welcome all of the Executive Board and members of the Federation of Association of former political prisoners of Communists Vietnam who have come here from CANADA, from TEXAS, CALIFORNIA and the WASHINGTON, D.C. METROPOLITAN AREA in order to prove their Unity and Support for the cause of our organization.

Following are tonight's special events :

1. Welocome/Social
2. Remarks by the President of Families of Vietnamese Political Prisoners Association (Mrs. KHUC MINH THO)
3. Introduction of former political prisoners
4. Presentation by Father RYSCAVAGE, Executive Director, Migration and Refugee Service
5. Guest Speaker (from Congress)
6. Guest speaker (from Vietnamese Community)
7. Dinner and Musical Selections
8. Remarks by Mr. HUYNH CONG ANH, President of Federation of Associations of former political prisoners of Communists VietNam
9. Guest speaker (from the State Department)
10. Awards Presentations
11. Congratulations and Welcome (Champagne and Cake)
12. Farewell and Closing Remarks.

Ladies and Gentlemen :

For our opening, and before starting the Program, as usual, please let me introduce some of our American guests :

(LIST OF AMERICAN GUESTS)

Thưa quý Vị,

Bây giờ, để di vào Chương Trình, chúng tôi xin giới thiệu Chị KHUC MINH THO, Chủ Tịch Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam ..... và Chị NGUYEN XUAN LAN, Cố Vấn của Hội.

Now, Ladies and Gentlemen, may I introduce to you, Mrs. KHUC MINH THO, President of Families of Vietnamese Political Prisoners Association... and Mrs. NGUYEN XUAN LAN, Advisor to the Association.

(Mrs. KHUC MINH THO's Remarks - translated into English by Mrs. NGUYEN XUAN LAN)

Thưa quý Vị,

Như quý vị biết, theo Thỏa Hiệp do Ông ROBERT L. FUNSETH, Phó Tá Thứ Trưởng Ngoại Giao Hoa Kỳ và Đại Diện của Chánh Quyền Cộng Sản Việt Nam ký tại Hà Nội ngày 30 tháng 7 năm 1989, thì tất cả cựu tù nhân chính trị cộng sản tại Việt Nam đều được phép cùng với gia đình lên đường rời Việt Nam để định cư tại Hoa Kỳ hoặc các quốc gia tự do khác. Dợt lên đường đầu tiên dự trữ vào tháng Giêng năm 1990 và cho đến nay, hàng ngàn cựu tù nhân chính trị và gia đình đã đến được bến bờ tự do tại đất nước này. Tối nay, chúng tôi rất vui mừng giới thiệu với quý vị một số anh em cựu tù nhân rất xứng đáng được sự tán thưởng và ủng hộ của quý vị, vì họ đã chiến đấu để bảo vệ lý tưởng tự do và bị giam cầm trong nhiều năm sau khi Cộng Sản xâm chiếm miền Nam Việt Nam.

Ladies and Gentlemen :

As you know, according to the Agreement signed by Mr. ROBERT L. FUNSETH, Senior Deputy Assistant Secretary of State and by a representative of the Vietnamese Communist Government in Hanoi on July 30, 1989, all of the former political prisoners have been allowed to leave Vietnam for resettlement in the United States or other countries in the free world. The first departure from Vietnam was scheduled for January 1990, and up to the present time, thousands of former political prisoners and their families have come to this country. Tonight, we are very happy to introduce to you a number of them who really deserve your admiration and support because of their long fight for freedom and their imprisonment for many years by the Communists after the fall of South Vietnam. Please give them a big hand. Thank you.

Thưa quý Vị,

Đến đây, chúng tôi xin phép giới thiệu Linh Mục RYSCAVAGE, Giám Đốc Cơ Quan Di Trú và Ty Nạn USCC sẽ có vài lời và trao tặng Chi KHUẾ MINH THỎ.

Ladies and Gentlemen :

And now, we would like to introduce to you FATHER RYSCAVAGE, Executive Director of the Migration and Refugee Service, USCC. Father, would you step forward, please.

Thưa quý Vị,

Xin hân hạnh giới thiệu với quý vị Ông ERIC P. SCHWARTZ, Phụ Tá Tham Muu, Ủy Ban Ngoại Vụ, Văn Phòng Dân Biểu STEPHEN SOLARZ.

Ladies and Gentlemen,

We would like to introduce Mr. ERIC P. SCHWARTZ, Staff Consultant, Congressman STEPHEN SOLARZ's Office. Mr. SCHWARTZ, would you please come forward.

Thưa quý Vị,

Và bây giờ xin kính mời quý Vị dùng bữa với một thức ăn đặc biệt do Nhà Hàng Harvest Moon phụ trách, trước khi đi vào phần Hai của Chương Trình. Chúng tôi cũng xin hân hạnh thông báo với quý Vị là, trong giờ cơm, một Chương Trình Văn Nghệ Đặc Biệt sẽ do Chi KIM OANH phụ trách, cùng với sự góp mặt cũng rất đặc biệt do các Nghệ Sĩ tại danh NGUYET ANH của vùng Thủ Đô Washington và VIET DZUNG từ California về để ủng hộ Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam.

We now invite you to enjoy the good meal prepared and served by the Harvest Moon Restaurant, followed by the second part of tonight's program. And we also to let you know, during the dinner time, a special musical program will be performed by Ms KIM OANH and by the famous singers NGUYET ANH, from the Washington Area and VIET DZUNG, from California in support for the cause of our organization.

(DINNER AND MUSICAL SELECTIONS)

Thưa quý Vị,

Để tiếp tục chương trình, chúng tôi xin giới thiệu Anh HUYNH CÔNG ANH, Chủ Tịch Tổng Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị Cộng Sản Việt Nam.

Ladies and Gentlemen :

To continue with our program, we would like to introduce to you, Mr. HUYNH CONG ANH, President of the Federation of

Associations of Former Political Prisoners of Communists
VietNam.

Thưa quý Vị,

Kế tiếp, một vị khách trong Cộng Đồng Việt Nam sẽ có vài lời
phát biểu, đó là Luật Sư TRẦN MINH DUC.

Ladies and Gentlemen :

Next, a special guest from the Vietnamese Community will give
his short remarks, Mr. TRAN MINH DUC.

Thưa quý Vị,

Vị khách chót sẽ nói chuyện với chúng ta trong tối nay là
Ông JAMES WILLIARD, Phu Trách Đông Nam Á Su Vu, Văn Phòng
Nhập Cảnh và Thủ Tục, Chương Trình Tỵ Nạn Bộ Ngoại Giao.

Ladies and Gentlemen :

The last guest speaker is Mr. JAMES WILLIARD, Chief,
Southeast Asia Admission and Processing, Bureau for Refugee
Program, Department of State.

Thưa quý Vị,

Phần tiếp đến cũng là một phần rất quan trọng của Chương Trình,
đó là phần trao tặng các Bằng Đồng Tưởng Lệ cho những người
có công giúp đỡ Hội trong việc hoàn thành mục tiêu và nhiệm vụ.
Chúng tôi xin mời Chi KHUC MINH THO, toàn thể Ban Chấp Hành
và hội viên lên khán đài để trao thưởng.

Ladies and Gentlemen :

Up next is also a very important part of our program, our
AWARDS presentations. We invite Mrs. KHUC MINH THO and all of
the Executive Board of the Families of Vietnamese Political
Prisoners Association and members to come forward for the
presentations.

(1) The First Award will be presented to Sister PASCALE
LE THI TRIU who has come from the Refugee Centers in the
PHILIPPINES, by Mr. JAMES WILLIARD. We invite Sister PASCALE
and Mr. WILLIARD to come forward.

(2) Second , we invite Mr. RICHARD BEER. The award will be
presented by Mr. HUYNH CONG ANH.

~~(3) Now, we invite Mr. PETER WATSON. Ms. KIM OANH will present
this award to Mr. WATSON.~~ (out of country)

(4) Next, we invite Mr. LE VAN BA, Chairman, League of
Vietnamese Associations in the Washington D.C. Metropolitan
Area to step forward to present the Award to Mr. FRANK LIGTH.

Trang 6

- (5) Now, we invite Mr. MARSHALL SALTER to step forward.
The award will be presented by Ms LE THI ANH.
- (6) Next, we invite Ms MARYKAY CRANGLE. The award will be presented by Mr. NGUYEN VAN HANH
- (7) Next, the Award will be presented to Ms LESSIE HICKS by Mr. NGUYEN VAN NGA.
- (8) Now, we invite Mr. MARK FRANKEN and the Award will be presented by Ms. TRUONG ANH THUY
- (9) Next, the Award will be presented to Mr. William PARIS, Colonel retired, by Mr. PHAM LIEU.
- (10) We invite Mr. DAVID WISEMAN to come forward. The Award will be presented by Mr. NGUYEN NGOC BICH
- (11) Mr. RICARDO WARNER, would you please step forward.
The award will be presented by Rev. LY CONG THUAN.
- (12) Finally, we invite Mr. GERARD KIRWIN. Mrs. HIEP LOWMAN will present the award to Mr. KIRWIN.

Ladies and Gentlemen :

The following U.S. Officials have been also awarded by The Families of Vietnamese Political Prisoners Association and are unable to be here tonight for receiving their awards :

- + Mr Peter Watson, Director Foreign Affairs Nat. Sec. Council, The White House*
- Mr. ANDREW HART, Legislative Assistant to the Honorable FRANK WOLF of the House of Representatives.
  - Mr. WILLIAM FLEMING, Director of the Orderly Departure Program, U.S. Embassy in Bangkok, Thailand.
  - and Mr. ANDREW SEMMEL, Legislative Assistant to Senator LUGAR.

Thank you.

Thưa quý Vị,

^{các}
Để chúc mừng ^{vi} vừa được giải thưởng, đồng thời cũng để chào mừng các cựu tù nhân chính trị có mặt tối nay, chúng tôi sẽ mở Champagne và cắt Bánh. Xin mời CỐ MARYKAY CRANGLE và LESSIE HICKS, Anh ^{các} cựu tù nhân chính trị vừa đến Mỹ lên để cắt Bánh HỒI NGỘ và mở rượu CHÚC MỪNG. Xin lưu ý tại mỗi Bàn đều có CHAMPAGNE và chúng ta đợi để mở Champagne cùng một lượt. Xin cảm ơn.

Ladies and Gentlemen :

To congratulate the Awards Winners as well as to welcome all of the former political prisoners who are here with us tonight, we are going to open the Champagne and to cut the Cake. We invite Ms MARYKAY CRANGLE and LESSIE HICKS, Mr. _____ a former political prisoner who has just come to this land of freedom, to step forward to cut the Welcoming Cake and to open the Congratulating Champagne. We have Champagne on every table and the Champagne will be open at the same time. Thank you.

(After the first cut, the Cake will be cut and served by the Harvest Moon Restaurant)

Đến đây, chúng tôi xin mời Chị KHUC MINH THO và toàn thể Ban Chấp Hành cũng như hội viên Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam lên để chào tạm biệt quý Vị.

And now, we invite Mrs. KHUC MINH THO and all of the Executive Board of the Families of Vietnamese Political Prisoners Association to come forward to say "Good Bye" to you.

Kính thưa quý Vị,

Thay mặt Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam, một lần nữa, xin đã tạ quý Vị đã đến với chúng tôi đêm nay để ủng hộ tù nhân chính trị tại Việt Nam. Chúng tôi luôn luôn ghi nhận sự tận tình giúp đỡ liên lạc của quý vị để Hội chúng tôi có thể hoàn thành nhiệm vụ và các mục tiêu đã đề ra.

Vừa rồi, theo lời phát biểu của Chị KHUC MINH THO, các hoạt động của Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam sẽ hoàn tất và chấm dứt kể từ tháng Giêng năm 1992. Tuy nhiên, mặc dầu đã giải thể, nhưng vì còn có những vấn đề liên quan đến tù nhân chính trị trong tương lai, Chị THO đã xác định là luôn luôn sẵn sàng hỗ trợ và góp ý về mọi phương diện khi Anh Em tù nhân chính trị và Tổng Hội cần đến.

Trước khi kết thúc, chúng tôi muốn nhấn cơ hội này thông báo đến các Anh Em cựu tù nhân chính trị biết là Dân Biểu FRANK WOLF thuộc Tiểu Bang Virginia, vừa đề trình thêm một Nghị Quyết lên Quốc Hội ngày 26 tháng 7 năm 1991, tức là ngày hôm qua, để yêu cầu Chánh Phủ Cộng Sản Việt Nam trả tự do cho tất cả tù nhân chính trị còn đang bị giam giữ tại Việt Nam và cho họ được rời Việt Nam định cư tại Mỹ hoặc các Quốc Gia tự do khác. Đó là một tin mừng cho chúng ta. Xin gởi đến quý vị lời chào tạm biệt, kính chúc quý vị vạn sự như ý và nhiều may mắn.

Ladies and Gentlemen :

On behalf of the Families of Vietnamese Political Prisoners

Association, once again, we would like to thank you so very much for joining us tonight in support of the political prisoners in Vietnam and we greatly appreciate your full and continued help in achievement of the goals and cause of our organization.

According to the statement of Mrs. KHUC MINH THO, the official activities of the Families of Vietnamese Political Prisoners Association will be completed and ended in January 1992. However, due to the situation related to the political prisoners in the future, she has emphasized that she will be always willing to provide advisory assistance and other necessary assistance to them and their organizations, such as the Federation of Associations of former political prisoners of Communists Vietnam, whenever the need arises.

Before closing, we would like to take this opportunity to inform you that, on July 26, 1991, just yesterday, Congressman FRANK WOLF submitted a concurrent resolution, calling on the Vietnamese Communist Government to release immediately all remaining political prisoners and to grant exit permission to them for resettlement in the United States or other countries. That is a very good new for us. Good-bye to all of you and wish you the best of luck. Please take care and have a good night.

/_____/

D I Ê N T I Ê N

CHƯƠNG TRÌNH BỮA CÒM "DÔNG TÂM VÀ HỘI NGÔ" CỦA HỘI
GIA-DÌNH TỪ NHÂN CHÍNH TRỊ VIỆT NAM TỔ CHỨC NGÀY 27
THÁNG 7 NĂM 1991 TẠI NHÀ HÀNG HARVEST MOON LÚC 1900 GIỜ

KÍNH THƯA QUÝ VỊ :

Hội Gia Đình Từ Nhân Chính Trị Việt Nam xin chào mừng
t toàn thể quý vị đã đến tham dự Bữa Cơm có ý nghĩa thật
đặc biệt và quan trọng hôm nay để ủng hộ từ nhân chính trị
tại Việt Nam.

Bữa Cơm năm nay chúng tôi cũng gọi là Bữa Cơm DÔNG TÂM VÀ
HỘI NGÔ vì, ngoài các đại diện các Hội Đoàn, cơ quan Truyền
Thông, Báo Chí, các vị khách, các thân hữu trong Cộng Đồng
Việt Nam, còn có sự hiện diện của một số Anh Em cựu từ nhân
chính trị đã đến phần đất tử do này và định cư trên khắp
lành thổ Hoa Kỳ.

Chúng tôi cũng nhân cơ hội này chào mừng quý vị trong
Ban Chấp Hành và các Hội viên thuộc Tổng Hội Cựu Từ Nhân
Chính Trị Cộng Sản Việt Nam đến từ CANADA, từ các Tiểu Bang
TEXAS, CALIFORNIA và vùng Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn để chúng tôi
sử DÔNG TÂM ủng hộ mục tiêu của Hội Gia Đình Từ Nhân Chính
Trị Việt Nam.

Sau đây là những điểm chính yếu của Chương Trình tối nay :

1. Lời Chào Mừng
2. Diễn Văn của Chị KHUẾ MINH THỎ, Chủ Tịch Hội Gia Đình
Từ Nhân Chính Trị Việt Nam
3. Giới thiệu các cựu Từ Nhân Chính Trị
4. Phần trao tặng của Linh Mục, Giám Đốc cơ quan USCC
5. Lời phát biểu của một vị khách thuộc Quốc Hội
6. Lời phát biểu của một vị khách thuộc Cộng Đồng Việt Nam
7. Dung Cơm và Phần Văn Nghệ Đặc Biệt
8. Lời phát biểu của Anh HUỖNH CÔNG ANH, Chủ Tịch Tổng Hội
cựu Từ Nhân Chính Trị Cộng Sản Việt Nam
9. Lời phát biểu của một vị khách thuộc Bộ Ngoại Giao
10. Phần Trao Tặng các Bang Đồng Tưởng Lễ
11. Cát Bánh HỘI NGÔ và mở Champagne chúc mừng
12. Chào chia tay và phần Bê Mac.

ANNUAL AWARDS ADDRESS

Delivered by Mrs. Khuc Minh Tho, President
The Families of Vietnamese Political Prisoners Association
At the "Unity and Reunion Dinner"

The Harvest Moon Restaurant - Falls Church, Virginia

July 27, 1991

Ladies and Gentlemen:

On behalf of the members of the Families of Vietnamese Political Prisoners Association I would like to express my appreciation to you for having taken your time to attend tonight's dinner. Your presence is a token of your regard for our Association and your concern for the political prisoners of Vietnam.

As you know, ever since 1987, our Association has held an annual "Unity Dinner" in order to remind the public of the political prisoners in Vietnam and to unite our efforts in our struggle to set them free and help them leave Vietnam if they wish.

In the past two years, "Unity" has been renamed "Unity and Reunion" because of the participation of many former political prisoners who have been able to settle in the United States thanks to the Agreement of July 30, 1989 between the Hanoi regime and the United States government. This was the result of unrelenting efforts of negotiation by The Honorable Robert L. Funseth, former Senior Deputy Assistant Secretary of State and our united front through years of pursuit of this humanitarian issue. Thanks to the work of Mr. Funseth this agreement meant a jubilant rebirth to the political prisoners. It also brought great joy to all of us, including the Families of Vietnamese Political Prisoners Association.

I will never forget that historic Sunday morning of July 30, 1989 when I first received the electrifying message that Mrs. Marilyn Funseth relayed to me from her husband: he has just arrived in Bangkok from Hanoi where a few hours earlier he had reached agreement for the resettlement of the released prisoners. Five months later, on January 5, 1990 this dream became a reality, when I heard of the first plan of former political prisoners and their families landing in an airport in Thailand. I could hardly control myself. Tears of ecstatic joy streamed down my face. Fifteen years earlier, I had also wept when I heard of the fall of Saigon. Only then, they had been tears of sorrow and despair.

After April 30, 1975, what happened to hundreds of thousands of former military personnel, civil servants, cadres, artists, religious leaders, etc. in Vietnam, you all know. They were incarcerated in detention centers where they lived in intolerable conditions under constant mental harassment. Their families suffered separation and disgrace. Meanwhile, the outside world seemed to have completely forgotten those who had fought for our freedom.

In those gloomy and unfavorable circumstances we thought that the only people who would not refuse to take care of the prisoners were their own families. Therefore, in 1977 a group of women who shared common goals, joined together to found the Families of Vietnamese Political Prisoners Association.

Thus, even though acting alone and without the faintest hope, we were determined to write to the leaders of many countries of the world, especially to the United States Government and to the Congress in order to awaken their conscience on the issue of Vietnamese political prisoners. We urged them to enter into negotiations on the topic with the Hanoi regime. At the same time, we got in touch with international agencies promoting human rights, and we also knocked on the doors of the world media.

On the other hand, our members busily engaged themselves collecting accurate documents about the prisoners to prove that they were indeed being detained in certain "re-education camps" in Vietnam. The documentation was supplied by the prisoners' families.

We divided the prisoners into two categories. For those who were still in detention camps, we interceded with the State Department and the United States Congress so that the latter could put pressure on the Hanoi regime to release them. For the prisoners who had been released, whose families lived in the United States or abroad, we sent their dossiers to the ODP program in Thailand, requesting that they be speedily processed for departure to settle in the countries of their choice.

In 1978 a former colonel wrote to me from his detention camp. He said, "We understand that you are assuming heavy responsibilities well beyond your reach. Nevertheless, we urge you all to continue your good work, so that we, prisoners, may still have some flickering hope, some dim light to live by before we close our eyes, knowing that our families and friends will not fail us."

We should bear in mind that 1978 and 1979 was the two-year period in which the highest number of prisoners died because they overworked themselves without having enough to eat, caught diseases without the medicine to cure them, or committed suicide out of despair.

The prisoners' tragic plight prompted us to try harder. On my part, I took a second job from 1981 to 1985 to earn extra money to send back to the prisoners' families with which to buy them provisions and medicine, which, together with more information, helped keep up their energy and spirits.

Gradually we received the understanding and encouragement of many countries in the world, especially the United States. The news media began to expose to the public the plight of the prisoners in Vietnamese re-education camps. We must mention the excellent media coverage provided by newspapers such as the Washington Post, the New York Times and other local and international newspapers, and T.V. networks such as ABC, CBS, CNN, VOA and BBC.

In 1987, the ABC 20/20 program put out a 60-minute interview with members of the Families of Vietnamese Political Prisoners Association, emphasizing the goals and activities of the Association in order to apprise the world of the tragic plight of the prisoners in Vietnamese "re-education" centers and search for a solution to this humanitarian problem.

From the prisoners and their families we also derived a great deal of comfort and encouragement. The bulk of our correspondence increased every day, and so did our credibility. Letters were sent from "re-education" camps, Vietnam, refugee camps as well as from other parts of the world. I often had to stay up until the wee hours to read and answer letters, file dossiers and prepare lists of prisoners' names in order to request timely intervention for them in our meeting with the State Department and the Congress.

The public trust in our Association translated itself into a world-wide membership of over 10,000.

In 1982 the United States Government decided to glorify the veterans who had fought in Vietnam. A senior United States diplomat, Robert Funseth, was named to lead and direct the United States effort to bring about the release and resettlement of the Vietnamese political prisoners. In that same year, he had his first meeting with the representatives of Hanoi in Switzerland. In September 1984, the Honorable George Shultz, former Secretary of State, on behalf of President Reagan, stated at a hearing at the Capitol that the United States would receive all the political prisoners if Vietnam agreed to release them and allow them to leave the country. At the side of Mr. Shultz was Robert Funseth, the author and architect of this magnificent humanitarian initiative.

Since then, thanks to Robert Funseth, our Association ceased to "travel alone on a dark road." A trustworthy and courageous companion was by our side, and we could see a dim light at the end of the tunnel.

In 1985 we received about 5,000 dossiers, requesting our intervention on behalf of the prisoners. Meanwhile, thanks to the generosity of our members and benefactors, we were able to purchase a computer, a xerox machine and a typewriter. Whenever we took turns in working at the Association's office, we no longer had to answer letters and file documents by hand. We were able to computerize our office system

and the lists of prisoners to be sent to the State Department and all other related offices. Our work took less time and gained more efficiency.

In order to defray the rising costs of operation not only for the postage to send numerous letters and parcels to many places but also for receptions held for the purpose of lobbying, we organized cultural shows and sold posters, Christmas cards and ethnic foods at annual New Year's fairs. Our Association has been self-supported. We have not solicited any governmental or private subsidies.

In the subsequent years, the number of prisoners' dossiers we received increased three to four times compared to that of 1985. We were often overwhelmed by our workload for lack of sufficient manpower and financial resources, but we managed to overcome that difficulty, too.

In April 1987 we held a reception at the Capitol. Many United States Senators, Congressmen, representatives of various Vietnamese associations, and especially the prisoners' families attended, including Robert Funseth, representing the Department of State. The very next day, both Senator Edward Kennedy and Robert Dole, the Democratic and Republican leaders, adopted a joint Resolution No. 205, on May 1, 1987, and sent it to President Ronald Reagan, calling upon the Vietnamese Communist Government to release all political prisoners. At the same time, in the House of Representatives, Congressmen Stephen Solarz, Frank Wolf, Robert Dornan and thirty other fellow-congressmen presented a similar Resolution No. 212, on September 9, 1987. Thus, both Democratic and Republican parties together with both Houses of the United States Congress supported our Association's goals. At the same time, the unrelenting efforts to free the prisoners continued.

Subsequently, in September 1987, the Hanoi regime freed approximately 500 prisoners. Then, in 1988 another 2,000 prisoners, the highest number so far, were discharged.

In April 1988, we organized a second reception, also at the Capitol. Once again, the Senators and Congressmen, and Robert Funseth reiterated their support for our cause and promised to intervene strongly on behalf of prisoners still remaining in detention centers. On this occasion, we handed to Senator Rudy Boschwitz, Representatives Robert Dornan and Frank Wolf a list of approximately 3,000 prisoners who had just been released, and requested the legislators' help in obtaining for them permission from the Vietnamese government to emigrate.

Finally, on July 30, 1989, the day we all welcomed, the Honorable Robert Funseth, the United States Representative, signed the agreement with the Hanoi regime allowing tens of thousands of political prisoners to leave Vietnam with their families, for humanitarian reasons, to settle in the United States or other countries.

Mr. Funseth was the State Department official in charge of the Vietnamese political prisoners who had steadfastly fought for their freedom and right to emigrate in the past ten years. The agreement he succeeded in obtaining from the Hanoi regime enabled 8,981 former Vietnamese political prisoners and their families to settle in the United States in the fiscal year 1990 compared to the 3,000 prisoners who had settled in the United States in the 14-year period between the establishment of the ODP and September 30, 1989.

According to the present plan, at least another 20,000 prisoners and their families will arrive in the United States by the end of this year. Ten percent of that number will settle in the Washington area (Maryland, Washington, D.C. and Virginia).

Furthermore, the prisoners who had unfortunately died in Vietnam were also included in our campaign. In this connection, I can still visualize in my mind's eye those letters which moved us to tears.

Mrs. Do Thi — sent us a poignant letter coupled with her husband's dossier in which was found a final letter he had written to his mother, his wife and children that morning at 5 a.m. on August 25, 1985 before his execution in prison. He said in the letter, "I beseech you to get in touch with the Families of Vietnamese Political Prisoners Association for assistance in taking care of our family in my stead."

In another letter written in 1978, a Major, whose name will not be mentioned, told his wife before he took his own life in a detention center, "I am an unworthy husband and father who fails in his responsibilities and duties. Please contact the Families of Vietnamese Political Prisoners Association so they can help you and our children on my behalf."

We will never forget those last words of pathetic entreaty. Indeed, with patient efforts, we lobbied the Congress and the State Department for two years. Finally, the deceased prisoners' issue was presented in a hearing in the House of Representatives on June 21, 1990. Representative Stephen Solarz introduced his motion which was adopted by the House, entitling families of deceased prisoners to all the privileges of the ODP program enjoyed by living prisoners. Sometime after the House hearing, the State Department officially agreed to allow the prisoners' widows and children to come and settle in the United States.

With regard to the military personnel who committed suicide on April 30, 1975, their families are also granted admission to the United States.

Thus, to some extent, we helped to realize the deceased soldiers' desire to see that human rights be restored to their families and a better future be in store for them.

We also requested the State Department to approve for emigration the dossiers of those prisoners who had served a 2½ year prison term and those who had served prison terms of more than one year, if the latter had had previous training in the United States. Our petition has met with sympathetic consideration.

Respecting the former prisoners who had spent long prison terms, we made every effort to request permission for their speedy emigration. We have just been informed that the Hanoi regime agreed to grant them priority in the emigration processing. Eighty percent of the 5,000 former prisoners whose names appeared on List No. 1 presented by the Honorable Robert Funseth to the Vietnamese authorities in Hanoi in July, 1988 have received exit permits and notices that their names are now on the H.O. List No. 10, and interviews for departure have already begun this month of July.

Finally, following the statement made in October 1990, at the United Nations by Mr. Nguyen Co Thach, the foreign minister of the communist government of Vietnam, promising to release all remaining prisoners in Vietnam, we lobbied the Senate to adopt Resolution No. 51 demanding the Hanoi regime to keep their promise on the occasion of the past New Year. This resolution was introduced on February 6, 1991 by Senators Kennedy, Dole, Lugar, McCain, Simpson, Simmon, and Packwood.

Ladies and Gentlemen:

I have just presented the major events, activities and achievements of the Families of Vietnamese Political Prisoners Association for the past fourteen years.

Approximately eighty percent of our objectives have been met. We hope to achieve the remaining twenty percent by the end of 1991. Thus, we have fulfilled our responsibilities so far.

What is most encouraging to us is the recent creation of the Federation of Associations of Former Political Prisoners of Communist Vietnam by former prisoners themselves. The Federation of Associations of Former Political Prisoners of Communist Vietnam is an active and growing organization whose leaders are actually here among us, whom I will introduce to you later.

The Federation of Associations of Former Political Prisoners of Communist Vietnam currently has 18 chapters. Nobody is in a better position than the former prisoners themselves to understand the predicament of their fellow prisoners in order to directly fight for, protect and assist those who are still in detention as well as those who have recently migrated to the United States.

As I have stated, our Association has achieved its goals so far. Therefore, after our conference with the leaders of the Federation of Associations of Former Political Prisoners of Communist Vietnam, and on behalf of the members of the Families of Vietnamese Political Prisoners Association, I would like to officially declare that the Families of Vietnamese Political Prisoners Association will conclude its activities in January, 1992.

After that date, the members of the Association and myself will be happy to assist and advise the Federation of Associations of Former Political Prisoners of Communist Vietnam as the need arises.

Now, at this special gathering, we would like to express our heartfelt gratitude to the Senators, Congressmen and their Assistants in the United States Congress, and the officials in the White House and the State Department for their invaluable assistance and dynamic support. We would especially like to thank the Honorable Robert Funseth and his wife, Marilyn, for their warm sympathy and continued encouragement which helped us reach our goals.

We would also like to thank the many associations, media agencies, businesses and printing establishments, the benefactors, and Arlington County in particular, for having provided us with the most solicitous support throughout the past fourteen years since the difficult beginning of our task.

I would like to address myself now to the former political prisoners who are present at this unity and reunion dinner.

Dear friends:

The following are our most genuine thoughts for you. "Parting is always full of sorrow, even if it is done of our own free will."

We hope you are not affected by the temporary hardship you encounter in your new life. You have, indeed, bravely overcome worse moments of adversity, disgrace and suffering in detention in order to survive to this date. We urge you to use the same spirit to rise above the last trials you may find here.

We wish you success and happiness. May the great family of former political prisoners ever increase in size.

To quote the Honorable Robert Funseth, "As we go from this celebration dinner, let us also not forget the heartfelt plea and sorrow of the Vietnamese daughter and all Vietnamese daughters: who wrote me:

"Children without their fathers are just like a house without a roof."

And let us all remember that a father without his daughter or without his son is also like a house without a roof.

Her sorrow and our sorrow will continue as long as she is separated from her father and as long as there are persons in Vietnam like her father still imprisoned in re-education centers or persons in Vietnam who have been released from detention but still have not received exit permits allowing them to emigrate." **End quote.**

May we fondly remember those words of wisdom spoken by the Honorable Robert Funseth and dedicate our lives to the reunion of family and loved ones.

Before closing, I would like to invite you all to observe with me a moment of silence to pray for the American and Vietnamese fighters who sacrificed their lives for the sake of freedom. May they rest in peace forever.

Khuc Minh Tho

Farewell Address
Delivered by Mrs. Khuc Minh Tho
President, The Families of VN Political Prisoners' Association
At the "Unity & Reunion" Dinner, July 27, 1991
Harvest Moon Restaurant, Falls Church, Virginia

Ladies and Gentlemen,

On behalf of the members of the Families of VN Political Prisoners' Association I would like to express my appreciation to you for having taken your time to attend tonight's dinner. Your presence is a token of your regard for our Association and your concern for the political prisoners of Vietnam.

As you know, ever since 1987, our Association has held an annual "Unity Dinner" in order to remind the public of the political prisoners in VN and to unite our efforts in our struggle to set them free and help them leave Vietnam if they wish.

In the past two years, "Unity" has been renamed "Unity and Reunion" because of the participation of many former political prisoners who have been able to settle in the U.S. thanks to the Agreement of July 30, 1989 between the Hanoi regime and the U.S. government. This was the result of unremitting efforts of negotiation by Mr. Robert L. Funseth, former ^{senior} Deputy Assistant Secretary of State, and our united front through years of pursuit of this humanitarian issue.

This agreement meant a jubilant rebirth to the political prisoners. It also brought great joy to all of us, including the FVMPA.

I can still recall that moment, on January 5, 1990, when I heard of the first plane of former political prisoners and their families landing in an airport in Thailand. I could hardly control myself. Tears of ecstatic joy streamed down my face. Fifteen years earlier, I had also wept when I had heard of the fall of Saigon. Only then, they had been tears of sorrow and despair.

After April 30, 1975, what happened to hundreds of thousands of former military personnel, civil servants, cadres, artists, religious leaders, etc... in VN, you all know. They were incarcerated in detention centers where they lived in intolerable conditions under constant mental harassment. Their families suffered separation and disgrace. Meanwhile, the outside world seemed to have completely forgotten those who had fought for our freedom.

In those gloomy and unfavorable circumstances we thought that the only people who would not refuse to take care of the prisoners were their own families. Therefore, in 1977 a group of women who shared common goals, joined together to found the Families of VN Political Prisoners' Association.

Thus, even though acting alone and without the faintest hope, we were determined to write to the leaders of many countries of the world, especially to the U.S. Government and to the Congress in order to awaken their conscience on the issue of Vietnamese political prisoners. We urged them to enter into negotiations on the topic with the Hanoi regime. At the same time, we got in touch with international agencies promoting human rights, and we also knocked on the doors of the world media.

On the other hand, our members busily engaged themselves collecting accurate documents about the prisoners to prove that they were indeed being detained in certain "re-education camps" in Vietnam. The documentation was supplied by the prisoners' families.

We divided the prisoners into two categories. For those who were still in detention camps, we interceded with the State Department and the U.S. Congress so that the latter put pressure on the Hanoi regime to release them. For the prisoners who had been released, whose families live in the U.S. or abroad, we sent their dossiers to the ODP program in Thailand, requesting that they be speedily processed for departure to settle in the countries of their choice.

In 1978 a former colonel wrote to me from his detention camp. He said, "We understand that you are assuming heavy responsibilities well beyond your reach. Nevertheless, we urge you all to continue your good work, so that we, prisoners, may still have some flickering hope, some dim light to live by before we close our eyes, knowing that our families and friends will not fail us."

We should bear in mind that 1978 and 1979 was the two-year period in which the most prisoners died because they overworked themselves without having enough to eat, caught diseases without the medicine to cure them, or committed suicide out of despair.

The prisoners' tragic plight prompted us to try harder. For my part, I took a second job from 1981 to 1985 to earn extra money to send back to the prisoners' families with which to buy them provisions and medicine, which, together with more information, helped keep up their energy and spirits.

Gradually we received the understanding and encouragement of many countries in the world, especially the U.S.. The news media began to expose to the public the plight of the prisoners in Vietnamese re-education camps. We must here mention newspapers such as the Washington Post, the New York Times and other local and international newspapers, and T.V. networks such as ABC, CBS, CNN, VOA and BBC.

In 1987 the 20/20 program put out a 60-minute interview with members of the FVMPPA, emphasizing the goals and activities of the Association in order to apprise the world of the tragic plight of the prisoners in Vietnamese "re-education" centers and search for a solution to this humanitarian problem.

From the prisoners and their families we also derived a great deal of comfort and encouragement. The bulk of our correspondence increased every day, and so did our creditability. Letters were sent from "re-education" camps, Vietnam, refugee camps as well as from other parts of the world. I often had to stay up until the wee hours to read and answer letters, file dossiers and prepare lists of prisoners' names in order to request timely intervention for them in our meeting with the State Department and the Congress.

The public trust in our Association translated itself into a world-wide membership of over 10,000.

In 1982 the U.S. Government decided to glorify the veterans who had fought in Vietnam. A high-ranking official was appointed to be in charge of the VN political prisoners. In September 1984, Mr. George Schulz, former State Department Secretary, stated at a hearing at the Capitol that the U.S. would receive all the political prisoners if Vietnam agreed to release them and allow them to leave the country. President Reagan also pledged to carry out that promise.

Since then, our Association ceased to "travel alone on a dark road." A powerful companion was by our side, and we could see a dim light at the end of the tunnel.

In 1985 we received about 5,000 dossiers requesting our intervention in behalf of the prisoners. Meanwhile, thanks to the generosity of our members and benefactors, we were able to purchase a computer, a xerox machine, and a typewriter. Whenever we took turns in working at the Association's office, we no longer had to answer letters and file documents by hand. We were able to computerize our office system and the lists of prisoners to be sent to the State Department and all other related offices. Our work took less time and gained more efficiency.

In order to defray the rising costs of operation not only for the postage to send numerous letters and parcels to many places but also for receptions held for the purpose of lobbying, we organized cultural shows and sold posters, Christmas cards and ethnic foods at annual New Year's fairs. Our Association has been self-supported. We have not solicited any governmental or private subsidies.

In the subsequent years, the number of prisoners's dossiers we received increased three to four times compared to that of 1985. We were often overwhelmed by our work load for lack of sufficient man power and financial resources, but we managed to overcome that difficulty, too.

In April 1987 we held a reception at the Capitol. Many U.S. senators, congressmen, representatives of various Vietnamese associations, and especially the prisoners' families attended. The very next day, both Senators Edward Kennedy and Robert Dole, the Democratic and Republican leaders, adopted a joint Resolution No. 205, on May 1, 1987, and sent it to President Ronald Reagan, calling upon the Vietnamese Communist Government to release all political prisoners. At the same time, in the House of Representatives, Congressmen Stephen Solarz, Frank Wolf, Robert Dornan and thirty other fellow-congressmen presented a similar Resolution No. 212, on September 9, 1987. Thus, both Democratic and Republican parties together with both houses of the U.S. Congress supported our Association's goal.

As a result, in September 1987, the Hanoi regime freed approximately 500 prisoners. Then, in 1988 another 2,000 prisoners, the highest number so far, were discharged.

In April 1988 we organized a second reception, also at the Capitol. Once again, the senators and congressmen reiterated their support for our cause and promised to intervene strongly in behalf of prisoners still remaining in detention centers. On this occasion, we handed to Senator Rudy Boschwitz, Representatives Robert Dornan and Frank Wolf a list of approximately 3,000 prisoners who had just been released, and requested the legislators' help in obtaining for them permission from the Vietnamese government to emigrate.

Finally, on July 30, 1989, the day we all welcomed, Mr. Robert Funseth, the U.S. Representative, signed the agreement with the Hanoi regime allowing tens of thousands of political prisoners to leave Vietnam with their families, for humanitarian reasons, to settle in the U.S. or other countries.

Mr. Funseth was the official in charge of the VN political prisoners who had steadfastly fought for them in the past eight years. This agreement enabled 8,981 former VN political prisoners and their families to settle in the U.S. in the fiscal year 1990 compared to the 3,000 prisoners who had settled in the U.S. in the 14-year period between the establishment of the ODP and September 30, 1989.

According to the present plan, at least another 20,000 prisoners and their families will arrive in the U.S. by the end of this year. Ten percent of that number will settle in the Washington area. (MD, DC and VA)

Furthermore, the prisoners who had unfortunately died in VN were also included in our campaign. In this connection, I can still visualize in my mind's eye those letters which moved us to tears.

Mrs. Do Thi --- sent us a poignant letter coupled with her husband's dossier in which was found a farewell letter he had written to his mother and his wife and children that morning at 5 AM on August 25, 1985 before his execution in prison. He said in the letter, "I beseech you to get in touch with the FVMPA for assistance in taking care of our family in my stead."

In another letter written in 1978, a ^{Major} lieutenant colonel, whose name will not be mentioned here, told his wife before he took his own life in a detention center, "I am an unworthy husband and father who fails in his responsibilities and duties. Please contact the FVMPA so they can help you and our children in my behalf."

We will never forget those last words of pathetic entreaty. Indeed, with patient efforts, we lobbied the Congress and the State Department for two years. Finally, the deceased prisoners' issue was presented in a hearing in the House of Representatives on June 21, 1990. Representative Stephen Solarz introduced his motion which was adopted by the House, entitling families of deceased prisoners to all the privileges of the ODP program enjoyed by living prisoners. Some time after the House hearing, the State Department officially agreed to allow the prisoners' widows and children to come and settle in the U.S.

With regard to the military personnel who committed suicide on April 30, 1975, their families are also granted immigrant status in the U.S.

Thus, to some extent, we helped to realize the deceased soldiers' desire to see that human rights be restored to their families and a better future be in store for them.

We also requested the State Department to approve for emigration the dossiers of those prisoners who had served a 2 1/2 year prison term and those who had served prison terms of more-than one-year if the latter had had previous training in the U.S.. Our petition has met with sympathetic consideration.

Respecting the former prisoners who had spent long prison terms, we made every effort to request permission for their speedy emigration. We have just been informed that the Hanoi regime agreed to grant them priority in the emigration processing. Eighty percent of the 5,000 former prisoners whose names appeared on List No. 1 presented by Mr. Robert Funseth received exit permits and notices that their names are now on the H.O. List No. 10, and interviews for departure have already begun this month of July.

Finally, following the statement made in October 1990, at the United Nations by Mr. Nguyen Co Thach, the foreign minister of the communist government of Vietnam, promising to release all remaining prisoners in VN, we lobbied the Senate to adopt Resolution No. 51 demanding the Hanoi regime to keep their promise on the occasion of the past New Year. This resolution was introduced on February 6, 1991 by Senators Kennedy, Dole, Lugar, McCain, Simpson, Simmon, and Packwood.

Ladies and Gentlemen,

I have just presented the major events in the activities and achievements of the FVMPA in the past fourteen years.

Approximately eighty percent of our objectives have been met. We hope to achieve the remaining twenty percent by the end of 1991. Thus, we have fulfilled our responsibilities so far.

Federation of Prisoners
What is most encouraging to us is the recent creation of the ~~Former~~ Vietnamese Political Prisoners' Association by former prisoners themselves. The ~~Former~~ VNPPA is an active and growing organization whose leaders are actually here among us whom I will later introduce to you.

The ~~Former~~ VNPPA has 18 chapters presently. Nobody is in a better position than the former prisoners themselves to understand the predicament of their fellow-prisoners in order to directly fight for, protect and assist those who are still in detention as well as those who have recently migrated to the U.S.

As I have stated, our Association has achieved its goals so far. Therefore, after our conference with the leaders of the ~~Former~~ VNPPA, and on behalf of the members of the FVMPA, I would like to officially declare that the FVMPA will end its activities on January 12, 1992.

After that date, the members of the Association and myself will be happy to assist and advise the ~~Former~~ VNPPA as the need arises.

Now, at this special gathering, we would like to express our heartfelt gratitude to the senators, congressmen and their assistants in the U.S. Congress, and the officials in the White House and the State Department for their invaluable assistance and dynamic support. We would especially like to thank Mr. and Mrs. Robert Funseth for their warm sympathy and continued encouragement which helped us reach our goals.

We would also like to thank the many associations, media agencies, business and printing establishments, the benefactors, and Arlington County in particular, for having provided us with the most solicitous support throughout the past fourteen years since the difficult beginning of our task.

I would like to address myself now to the former political prisoners who are present at this farewell dinner.

Dear friends,

The following are our most genuine thoughts for you. "Parting is always full of sorrow, even if it is done of our own free will."

We hope you are not affected by the temporary hardship you encounter in your new life. You have, indeed, bravely overcome worse moments of adversity, disgrace and suffering in detention in order to survive to this date. We urge you to use the same spirit to rise above the last trials you may find here.

We wish you success and happiness. May the great family of former political prisoners ever increase in size.

us Before closing, I would like to invite you all to observe with me a moment of silence to pray for the American and Vietnamese fighters who sacrificed their lives for the sake of freedom. May they rest in peace forever.

Khuc Minh Tho

Hội Gia Đình Tự Nhân Chính Trị Việt Nam

Diễn Văn Bỏ Chủ Nghĩa

tại

Bữa cơm "Đông-Tâm và Hội Ngộ"

Nhà hàng Harvest Moon

Ngày 27 / 7 / 91

Kính thưa quý cụ,
kính thưa quý vị,

Thay mặt toàn thể hội-viên Hội GĐTNCTVN, tôi xin chân-thành cảm tạ quý vị quan khách - sự hiện diện đông đảo của quý vị hôm nay đã nói lên lòng ưu ái mọi người dành cho Hội qua việc đóng góp tài chánh cũng như thi-giới quý báu của quý vị.

Kính thưa quý vị,

Như quý vị đã biết, hàng năm, kể từ 1988, Hội GĐTNCTVN đã tổ chức bữa cơm "Đông-Tâm" với sự tham dự của các giới chức Hành-pháp và Lập-pháp Hoa-kỳ để vận-dòng, tranh-dấu để tự-do và cho phép tự-nhân và gia-dình trực-tiếp-cử tại Mỹ hoặc các nước khác - Bữa cơm "Đông-Tâm" cũng là dịp Hội tuyên-dương các giới chức Mỹ đã có công giúp đỡ Hội.

Hôm nay còn là ngày kỷ-niệm 2 năm thoả hiệp trực ký giữa Chính-phủ Hoa-kỳ do Ông Robert L. Funseth đại-diện, và nhà cầm quyền cộng-sản Hà-Nội cam-kết cho phép tự-nhân chính-tự với Việt-Nam cũng gia-dình đoàn-tụ với thân-nhân định-cư ở.

các quốc-gia tự-do trên thế-giới.

Ngày 27 Tháng 7, năm 1989 đã đánh dấu đời mới (2)
bước tiến dài trên con đường phát triển qua nhiều năm
thăng vọt và thành công về công tác xây
dựng Hội GDTCVN.

Tôi còn nhớ rõ ngày 5 Tháng Giêng 1990, khi tôi chuyển
mạng bay đến sân bay của thành phố Hồ Chí Minh, cùng
thân nhân tôi về Việt Nam vừa đáp xuống sân bay và đã
Thái Lan, tôi đã không cảm thấy xúc động và đã
đến sân bay theo đúng như kế hoạch tôi đã vạch sẵn
trước đó. Đó là lần đầu tiên tôi đã gặp lại
lần đầu tiên tại Saigon. Thật là năm 1975.

Hội đang chờ đợi tại sân bay 14 năm qua để
nhìn lại con đường dài ngoải lại với nhau để
thoải mái.

Hội GDTCVN vào năm 1977.
Sau khi rời Việt Nam Việt Nam đã bị chia rẽ
không từ từ ngày 30 Tháng 4, 1975 thì hàng trăm ngàn
quân nhân, công nhân, các bộ, ngành, tôn giáo,
đảng phái Việt Nam Cộng hòa phải bị giam cầm, đưa đi tập
trung các trại tù ở Nam Bộ. Họ về quê hương họ và
cùng người đồng hương, sống đây tại quê hương, bao giờ biết
có ngày về quê hương họ như họ hoàn toàn lạ lùng gần họ,
giới bên ngoài hẳn như họ hoàn toàn lạ lùng mang
những người đã nhiều năm bị giam cầm, tù đày
chiến đấu để bảo vệ lý tưởng và dân tộc tôi ơi!

Trước tình thế này, tôi có vẻ can đảm, thân nhân
chúng tôi nghĩ đến con cái về quê hương, nhất
rất thích của họ, mới là những người đang nhất
có thể trước tiên họ cho họ. Cho nên chúng tôi đã
chúng tôi đã đặt cho họ cái tên "Hội Gia đình Trẻ Nhân
Chức Trẻ Việt Nam."

Mặc dù đơn-độc , một dù chưa có một (3)
tra hy-vọng nào , chúng tôi đã mạnh dạn gửi thư cho
các vị nguyên-thủ các quốc-gia trên thế-giới rõ đặc
biệt cho Chính-quyền và Quốc-hội Hoa-kỳ , kêu đánh
động lương tâm họ để họ tạo áp lực với cộng-sản
Hà Nội đòi hỏi trả tự-do cho tư-nhân chính-tủ
Việt-Nam . Chúng tôi còn liên-lạc với các cơ-quan
quốc-tế bảo-vệ nhân-quyền và gỡ rối các
cơ-quan ngôn-luận khắp nơi .

Mặt khác , các hội viên chúng tôi ráo riết
huy-thập tất cả các tài-liên chính xác về môi-
tư-nhân để làm bằng chứng là họ đang bị giam
cầm tại các trại học tập ở Việt-Nam . Những tài-liên
vày do các gia đình tư-nhân ^{các nơi} cung-cấp -

Danh sách các tư-nhân đang bị giam cầm
được Hội dịch thân can thiệp với Bộ Ngoại-Giao hoặc Quốc-
Hội Hoa-kỳ làm áp lực với chính-quyền này sẵn đòi
trả tự-do. Còn danh sách các tư-nhân đã được thả
nhưng chưa được phép rời Việt-Nam thì đi đoàn-tư-
với gia đình tại Hoa-kỳ được Hội chuyển qua
"Chương Trình Ra Đi Có Trật-Tự" (ODP) tại Thái-Lan đề-
yêu cầu cấp bách làm thủ-tục cho phép họ ra đi.

Năm 1978 , một cựu đại-tá viết cho tôi từ
một trại học tập , nói rằng , " Tất cả các tư-nhân
đều thấy Hội GDTNCTVN đã đảm nhận một trọng trách
nặng nề , ngoài tầm tay của Hội , nhưng xin các
hội-viên cố gắng đến cùng để cho các tư-nhân
còn có một chút gì-đó hy-vọng , còn nhưn thấy

một tia sáng nào trước khi nhắm mắt, để biết⁽⁴⁾
rằng vợ con, bạn bè không ai quên họ."

Cũng nên nhắc lại, năm 1978 và 1979 là
2 năm tù-nhân chết nhiều nhất vì lao-lực không đủ
ăn, bệnh-hoạn không thuốc chữa, hay tự-tử tại các
trại học-tập.

Thăm-trang và nỗi tuyệt-vọng của các tù-nhân
lại càng thêm thối chùng tới cố gắng nhiều hơn.

Riêng cá nhân tôi đã làm thêm một việc
thứ hai từ năm 1981 đến 1985 để kiếm thêm tiền
gửi-biên các gia đình tù-nhân đi thăm nuôi
và đưa tin tức để bớt bớt sinh-lực $\rightarrow$ và
hỗ-trợ tinh-thần các tù-nhân.

Rồi dần dần, chúng tôi đã nhận được nhiều
thông-cảm và sự khích-lệ của các nước trên thế-giới
và Chính-phủ Hoa-kỳ. Các cơ-quan ngôn-luân như
báo Washington Post, các đài truyền hình ABC, CBS,
CNN, VOA đã bắt đầu đưa vắn-đi tù-nhân chính.
tù Việt Nam bị giam cầm tại các trại học-tập ra phơi bày
trước dư luận quần chúng.

Năm 1985, đài 20/20 đã chiếu một cuộc
phỏng-vấn dài 60 phút về mục-đích và hoạt-động
của Hội GDTNCTVN để cho thế-giới biết đến thân cảnh
của các tù-nhân ngộ hân tìm một giải pháp giúp
đỡ họ.

Về phía các tù-nhân và gia đình họ, Hội
cũng đã được ^{an} yên ủi và khuyến-khích rất nhiều khi
tiếp nhận được thư từ của họ gửi đến Hội cũng ngay

càng già càng, chúng tôi Hô! đã được nhiều tin tức (5)
lần khi tôi đã thức đến 12 giờ khuya hoặc 1, 2
giờ sáng vào cuối tuần đi đọc và trả lời thư
từ cho tư nhân và gia đình họ những lúc cần.

Niềm tin tưởng của mọi người vào Hô!
còn được thể hiện qua con số Hô! - viên gia đình
hơn 10,000 người trên thế giới.

Đến năm 1982, Chính phủ Hoa-kỳ quyết định
vinh danh các cựu chiến binh Mỹ đã chiến đấu
ở Việt Nam, và đề cử một nhân viên cao cấp thuộc
Bộ Ngoại Giao đặc trách lo cho tư nhân chính trị
Việt Nam. Cựu Ngoại trưởng George Schultz, tại một
cuộc diễn đàn tại Quốc Hội Hoa-kỳ vào tháng 9, 1984
đã tuyên bố Hoa-kỳ sẵn sàng nhận tất cả tư nhân
chính trị của Việt Nam chịu trả tự do và cho phép họ
ra đi đoàn tụ với gia đình.

Vậy là từ nay Hô! GDTNCTVN đã không còn
tranh đấu đơn độc nữa mà có cả một hậu thuẫn
vĩ đại tiếp tay.

Năm 1985, Hô! đã nhận khoảng 5,000 hồ sơ
xin can thiệp cho tư nhân chính trị Việt Nam. Cũng một
lúc, nhờ sự ủng hộ quý báu của các Hô! - viên và
một số mạnh thường quân, Hô! đã mua được một
máy điện toán, một máy sao bản và một máy
đánh chữ. Khi thay phiên nhau đến làm việc tại
trụ sở, các Hô! viên không còn phải làm bất
tay việc tiếp nhận hồ sơ, lập hồ sơ, đọc và trả
lời thư từ - Hô! nay đã hệ thống hóa và điện toán
hóa danh sách tư nhân chuyển lên Bộ Ngoại Giao

Hoa-Kỳ và các B-quan liên hệ khác đi - có dự kiến ⑥
cần thiết can thiệp nhanh chóng việc trả tự-do cho
các tù-nhân.

Và để tái-thập mọi chỉ tiêu tởu kém như tem
dấu thuế và hồ-sơ gửi đi khắp nơi với tên thật
giới, nhất là về Việt-Nam, cũng như tổ chức các
bước tiếp xúc của Hội, hội-viên chúng tôi mỗi
năm đến bán tranh ảnh và thuế ở tại các
chợ Tết và tổ chức nhiều buổi văn-nghe và
dạ tiệc để kiếm tiền tài-chánh.

Vào những năm kế tiếp, mức độ hồ-sơ nhận
được gia tăng từ 3 đến 4 lần, so với năm 1985.
Tình trạng ứ đọng và tràn ngập thường xảy ra vì
Hội không đủ nhân lực và tài lực đảm trách.

Đến tháng 4, 1987, Hội đã tổ chức một
bước tiếp xúc tại trụ sở Quốc-Hội Hoa-Kỳ với
sự tham dự của nhiều Thượng-Nghị-Sĩ, Dân-biểu
Quốc-Hội Hoa-Kỳ cũng đại-diện các hội-đoàn Việt-Nam,
và nhất là thân nhân các tù-nhân. Tại bước tiếp-
xúc này, Hội đã đi-yếu với Quốc-Hội Hoa-Kỳ
ra nghị quyết đòi Chính-phủ Việt-Nam trả tự-do
cho tất cả các tù-nhân chính-tự Việt-Nam.

Ngày ngày hôm sau, cả hai Thượng-Nghị-Sĩ Edward
Kennedy và Robert Dole, hai Đại-diện Dân-chủ và
Cộng-hòa đã cùng ra chung Nghị Quyết số 205

ngày 1, tháng 5, 1987, đòi Chính-phủ
Cộng-Sản Việt-Nam phải trả tự-do cho tất cả tù-
nhân chính-tự Việt-Nam. Đồng thời tại Hạ-Viện,
các Dân-biểu Stephen Solarz, Frank Wolf và

Robert Dornan đã cùng 30 Dân-biến đấu ở vùng núi phía
na nhất ngôi quyết tử tưng tử nam song ^{ở vùng núi phía} Sơn 212 như vậy,
có người là cả 2 đang công-hoà ở Dân-chủ, cũng
liều vào Quốc-Hội Hoa-Kỳ đấu cùng-kẻ vực-thẳm
của Hai G. J. N. C. T. U. N.

Kết quả là, cho đến tháng 9 năm 1987, công-
sản Vietnam đã hòa gần 500 tù nhân - kẻ thù, vào
tháng 2, 1988, gần 2000 tù nhân nữa được thả
tự do, với con số cao nhất từ trước.

Vào tháng 4, 1988 Hội đồng tổ-chức một cuộc
tiếp tân hai 'nhà-cung' hai tru-số Quốc-lại Hoa-Kỳ,
với sự tham dự của một số 'Thiếu-Nghị-sĩ' và Dân-biến
cả vì vậy đã lên tiếng ủng hộ và đòi hỏi
thiếp mang về cho số tù nhân còn bị giam giữ.
Trong dịp này, Hội đồng trao tặng các Huân-chương
Rudolf Borschewitz và Dân-biến Stephen Solarz,
Frank Wolf và Robert Dornan danh sách gần 3000
tù-nhân chính-tự Vietnam còn bị giam tại các trại
lao tập.

Vào ngày 30 tháng 7, 1989, ngày mà tất cả
chung ta đều đã vui mừng chào đón là ngày ông
Robert Furseth, Phó-tại Đại-tiểu Ngoại-giao Hoa-Kỳ
đã ký Hòa-lệnh với chính-phủ cộng-sản Vietnam
cho phép hàng chục ngàn tù-nhân chính-tự rời-Vietnam
cùng gia đình, đoàn tụ với thân nhân, hoặc đi
cứu ở Hoa-Kỳ bằng các quốc gia khác. Ông Furseth
là nhân vật đặc biệt về vấn đề tù-nhân chính-tự
Vietnam, đã kiên-tử tranh-đấu cho họ trong hơn 8 năm qua.

Vào cuối năm 1989, tôi có _____
tư liệu về gia đình, đến đây và hay hơn.

Vào cuối năm 1990, đã có 1 triệu người tu nhàn

chính-ti Việt Nam cũng rất là giỏi đến mức có thể học kỳ-

Ya da da' cusi' nane 1991, se' se' -

tu- nhâm chủy- tu Vietnam cùng với gia đình đến định cư tại Hoa-ky- năm 1995, chủy-phu-

Ngày: ...
 Địa điểm: ...
 Vào sáng, chiều tối năm 1995, chúng tôi

Nguyệt hát khúc ca chào
Việt Nam và hoà bình

Nguyệt hát khúc ca chào
thế giới và hòa bình.

EDITION 2000

đá - lư - trư -
lưu sao quên đư c
đo i đư c
đo i đư c

ma chung' Hoi đa nhơn ai đó !
 Ba Đa Thử Giup đa pui' wot hui' thư cho
 trong đó có kìa hoi'

clung¹ fai¹ tã¹ uýng¹
sẽ uai¹ shing¹ bā¹ hā¹ biac¹ huc¹ cuoi¹ sung¹ ngưi¹ cing¹
sẽ uai¹ shing¹ bā¹ hā¹ biac¹ huc¹ cuoi¹ sung¹ ngưi¹ cing¹

Số các trường đã
viết cho vò + trussé klier laml au tú - kinh trong
ngược - ông ta viết, "Eu hay liên lạc với Hoi GDTNCT
VN đã lo cho gia đình thay anh." khác viết vào năm 1978,

VN ta lo cho gia nhân viết vào năm 1978,
Trong một bức thư khác viết năm gần đây như
một vị Thiên - hạ, tôi xin anh em thân mến,
vì vì có can trái khi tự tư + trong trại học tập,

[illegible]

① Các loài nhấm nhui cưỡi cùng của nhai nhai

đang
 đã
 thanhs
 hiện
 có
 van
 can
 phang
 phát
 theo
 tôi

Hug - boan Miguel - Guico Hea-ky - va Xe - baen Stephen Solarz da

Na⁺ val⁺ 6, 1990

cho gja - dikh ca' tu - when da gja
 chiep ulay ! chom tu ha'e tui

~~Ne~~ ~~dear~~ ~~in~~ ~~un~~, ~~can~~, ~~the~~ ~~relation~~ ~~can~~ ~~solve~~. See cause this.

[illegible]

Rieng   traiding   keep   see   when   in   very
 + 7   for   cure   dirt   cheap   through

ngay
đang
cũ
tên
thư - ký -
+
thực - hiện
điều - kiện

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

the best trial - than ever

värdehat-

tu-when
Vice
Bis
Nº
Luis de Sica

Ba^{2+} Npoal-giao cung ta chag thuan cho phap

tu - when is your tu - the last time, always we,

Sau cùng, qua lời tuyên bố tại Liên-Hiệp-Quốc vào tháng 10, 1990 mà ông Nguyễn-Cổ-Thạch, Ngoại-Trưởng Việt-Nam hứa sẽ thả tù do cho tất cả các tù-nhân còn bị giam giữ tại Việt-Nam, Hội đã vẫn đồng với Thượng-viện Hoa-kỳ ra một Quyết- nghị đòi chính-quyền cộng-sản Việt-Nam thả tù do cho tất cả các tù-nhân chính-tự còn bị giam giữ tại Việt-Nam nhân dịp Tết vừa qua do các Thượng- nghị-sĩ Kennedy, Dole, Lugar, McCain, Simpson, Simmun và Patwood đề trình ngày 6 tháng 2, 1991.

Thưa quý vị quan khách,
Tôi vừa trình bày những điểm chính hoạt động và thành quả của Hội GDTNCTVN sau 14 năm. Mục tiêu của Hội đề ra nay có kết quả đã đạt được khoảng 80% - Tỷ lệ 20% còn lại, chúng tôi hy vọng sẽ hoàn thành vào cuối năm 1991. Vì thế, nhiệm vụ của Hội GDTNCTVN đã tạm chẵn tròn.

Một ~~điểm~~ ^{điểm} đáng khích lệ cho Hội chúng tôi là sự thành lập Tổng Hội Cựu Tù-Nhân Chính-Tự Cộng-Sản Việt-Nam do chính các cựu tù nhân đảm trách.

Một số các anh lãnh đạo Tổng Hội đang có mặt phía chúng ta hôm nay. Xin mời các anh đứng lên để mọi người được biết. Tổng Hội nay đã có trên 14 khu hội. Các cựu tù-nhân mới chính là những người hiến sức hân ái

lực hoàn cảnh của đồng đội để trực tiếp tranh đấu, ⁽¹⁾
bênh vực và giúp đỡ những tù nhân còn bị giam cầm
cũng như những người đã qua đến Hoa-kỳ và các quốc-
gia tự-do khác.

Như chúng tôi vừa mới trình bày cũng quý
vị, nhiệm vụ của Hội GDTNCTVN đã tạm chùn lại
và sau khi đã thảo luận với quý vị lãnh đạo Tổng
Hội CTNCTCSVN, tôi xin thay mặt toàn thể hội
viên Hội GDTNCTVN long trọng tuyên bố sẽ chính thức
chấn dứt hoạt động của Hội kể từ ngày 12 tháng
1, 1992.

Tuy nhiên, có nhân tôi vẫn sẵn sàng hỗ trợ
và cố vấn về mọi phương diện khi Tổng Hội cần đến.

Và trong dịp gặp gỡ đặc biệt này, toàn thể
hội-viên và cá nhân tôi xin bày tỏ lòng tri ân
chân thành của Hội GDTNCTVN đối với sự giúp đỡ quý
báu và hỗ trợ đặc biệt của quý vị nghị-sĩ, dân-bien
và các vị phụ-tá trong Quốc-hội Hoa-kỳ, các giới chức
Tòa Bạch-ố, Bộ Ngoại-giao và riêng ông bà Robert Funseth
đã dành cho chúng tôi những cảm tình nồng hậu và
khuyến khích liên-tục để chúng tôi hoàn thành nhiệm-vụ.

Chúng tôi cũng xin cảm ơn các hội đoàn, cơ quan
truyền thông, báo chí, cơ sở thương-mại, ân oán,
các hội-viên và các vị mẫu-thượng-quân, thân hữu và
~~nhất là Quận Arlington~~ đã luôn luôn sát cánh, tích cực ủng hộ tinh thần
và vật chất cho Hội GDTNCTVN trong suốt thời-gian 14
năm qua từ những ngày đầu đầy khó khăn đến nay.

Và đây, các anh chị em hồ!-vân chúng tôi xin
kính chào tạm biệt quý vị - ⁽¹²⁾

Kính chúc quý vị một bữa cơm thật ngon miệng
và xin kính chào quý vị -

Kính Mời Thưa

Chức Tích

Hs! GĐTNCTVN

Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam

Diễn Văn Bỏ Chủ Nghĩa

tại

Bữa cơm "Đông-Tâm và Hội Ngộ"

Nhà hàng Harvest Moon

Ngày 27 / 7 / 91

Kính thưa quý Cụ,
Kính thưa quý vị,

Thay mặt toàn thể hội-viên Hội GĐTNCTVN, tôi
xin chân thành cảm tạ quý vị quan khách - sự hiện diện
đông đảo của quý vị hôm nay đã nói lên lòng
vui ái mọi người dành cho Hội, qua việc đóng góp
~~tài chính~~ cũng như thi-giỏ- quý báu của quý vị.

Kính thưa quý vị,
Như quý vị đã biết, hàng năm, kể từ 1988
Hội GĐTNCTVN đã tổ chức bữa cơm "Đông-Tâm" với sự
tham dự của các giới chức Hoa-kỳ và Lập-pháp
Hoa-kỳ để vận-dòng, tranh-dồn thể-tự-do và cho
phép tù-nhân và gia-đình trực-tiếp-cử tại Mỹ hoặc
hoặc các nước khác - Bữa cơm "Đông-Tâm" cũng
là dịp Hội tuyên-dương các giới chức Mỹ đã có công
giúp đỡ Hội.

Hôm nay cũng là ngày kỷ-niệm 2 năm
thỏa hiệp được ký giữa Chính-phủ Hoa-kỳ do Ông Robert
L. Funseth đại-diện, và nhà cầm quyền cộng-sản Hà-Nội
cam-kết cho phép tù-nhân chính trị rời Việt Nam
cũng gia-đình đoàn-tụ với thân-nhân định-cư ở

các quốc gia tự-do trên thế-giới.

Ngày 30 Tháng 7, năm 1989 đã đánh dấu một (2)
bức thư dài trên em được + anh đến qua nhiều năm
tháng và 10 tháng lại với anh công vô cùng tốt đẹp
cho Hội GDTNCTVN.

Tôi còn nhớ rất ngay 5 Tháng Giêng 1990, khi tôi đang
may bay đến sân bay rồi Việt Nam vừa đáp xuống phi-trường
Thái-lan, tôi đã không còn được xué - động và đã
đề - tuyến theo dòng nước mắt với vai nhiều năm
khuyến khích ta. Đó là lần hai khi tôi đã được gặp
lần được tại Saigon Một lần nữa 1975.

Hội hàng lại 14 năm qua lại tôi cũng viết
nhóm chỉ em đã nghĩ lại với anh để - tham gia
Hội GDTNCTVN vào năm 1977.
Sau khi miền Nam Việt Nam đã bị chia cắt cũng sau
thi - hàng + anh ngay

không từ từ ngay 30 Tháng 4, 1975 tôi - hàng
quan tâm, công việc, cái bỏ, nghỉ ngơi, tên gọi,
đang phải Việt Nam Cộng-hòa phải bị giam cầm, đưa đi tập
trung các trại tù - Nam ra Bắc - Họ về gia đình họ về
cùng tuyết vọng, Sông dài tôi nhớ, không bao giờ biết
có ngày về đất xưa họp gia đình. Trong khi đó, tôi
giải hạn ngoại hạn như hoàn toàn lạng quên họ,
những người đã nhiều năm bị sinh hoạt mang
chiến - đấu để bảo vệ lý - tưởng tại - do -
Trước tiên thế bắt lại và đến tôi ấy!

Chúng tôi nghĩ chỉ còn có vẻ can họ, thân nhân
rất biết của họ, mới là những người duy nhất
có thể trực tiếp họ cho họ - Cho anh như chỉ em
chúng tôi đã đạt cho họ cái tên "Hội Gia Đình Tù Nhân
Chiến-Trị Việt Nam."

tra-luy-vong và , chúng tôi đã muốn đem gửi về các
 các vị nguyên-thủ các quốc-gia trên thế-giới về đặc
 biệt cho Clinch-quyền và Quốc-lợi Hoa-kỳ , hầu đánh-
 đảo lòng tâm họ để họ tạo áp lực với ^{Mặt tâm quyền} ~~đồng-san~~
 Hê-Rô để đòi trả trả tạ do cho từ nhân clinch-tại
 Vietnam . chúng tôi còn liên-lạc với các vì-quan

quốc - tế   báo - vệ   nhơn - quyen   và   go   và   các
cố - quan   ngôn -   luận   Klap   và   the   sĩ   và   rấ   riết

Một khác các tài liệu xác về việc
tổ chức các tài liệu xác về việc
địa phương đang bị giam cầm
tại Việt Nam - không tài liệu
còn lại các tài liệu đang bị giam cầm
tại địa phương đang bị giam cầm

Đầu tiên, tôi đã hoàn thành việc thu thập tài liệu về lịch sử và văn hóa của vùng đất này. Tôi đã tìm thấy rất nhiều tài liệu quý giá, đặc biệt là những tài liệu về các hoạt động kháng chiến và công tác văn hóa. Tôi đã thu thập được một số tài liệu về các hoạt động kháng chiến và công tác văn hóa. Tôi đã thu thập được một số tài liệu về các hoạt động kháng chiến và công tác văn hóa.

trên một mặt học tập, với rằng, ...
đến đây thì GDT NCTVN đã đảm nhận một trọng trách
nặng nề, ngoài tầm tay của tôi, nhưng xin các
bài-viên cố gắng đến cùng để cho các tư-lưu
còn có một chút gì đó hay-vong, còn nhưn đây

6
một tia sáng nào trước khi nhắm mắt, đi biệt
rằng vợ con, bạn bè không ai quên họ."

Cũng nên nhắc lại, năm 1978 và 1979 là
2 năm tù nhân chết nhiều nhất vì lao-lực không đủ
ăn, bệnh hoạn không thuốc chữa, hay tự-tử tại các
trại học-tập.

Thêm-trang và nỗi tuyệt-vọng của các tù-nhân
lại càng thêm thê lương chúng tôi cố gắng ^{nhân hậu}
Riêng cá nhân tôi đã làm thêm một việc
thứ hai từ năm 1981 đến 1985 để kiến thêm tiền
gửi-biến các gia-đình tù-nhân đi thăm nuôi
và đưa tài-tư để bồi-bổ sinh-lực. và
hỗ-trợ tinh-thần các tù-nhân.

Rồi dần dần, chúng tôi đã nhận được nhiều
thông-cảm và sự khích-lệ của các nước trên thế-giới
và Chính-phủ Hoa-kỳ. Các cơ-quan ngoại-lưu như
báo Washington Post, New York Times, ABC, CBS,
CNN, VOA đã bắt đầu đưa vắn-đi tù-nhân chính.
tù Việt Nam bị giam cầm tại các trại học-tập ra phơi bày
trước dư-lưu-quân chúng -

* các
mười
khác

Năm 1985, đài 20/20 đã chiếu một cuộc
phỏng-vấn dài 60 phút về-mục-đích và hoạt-động
của Hội GDTNCTVN để cho thế-giới biết đến thân-cảnh
của các tù-nhân ngộ-hôn tìm một giải pháp giúp
đỡ họ -

Về-phía các tù-nhân và gia-đình họ, Hội
cũng đã được ^{qua} yên-ủi và khuyến-khích rất nhiều khi
tiếp-nhận được thư-tư của họ gửi-đến Hội cũng ngày

cũng gia tăng, chúng tôi Hô! đã được nhiều tin tức (5)
lần khi tôi đã thức đến 12 giờ khuya hoặc 1, 2
giờ sáng vào cuối tuần đi... về...
về... lập các hồ sơ và danh...
tên... và... đi...
Niềm tin tưởng của... Reagan... Hô!
còn được thể hiện qua con...
tính 10,000 người trên thế...

Năm 1982, Chính-phủ Hoa-kỳ quyết-định
vĩnh-lành các cựu chiến-binh Mỹ đã chiến-đấu
ở Việt-Nam, và để- lại một nhân-viên cao cấp thuộc
Bộ Ngoại-Giao đặc-trách lo cho tư-nhân chính-trị
Việt-Nam. Cựu Ngoại-trưởng George Schultz, tại một
cuộc điều-trấn tại Quốc-Hội Hoa-kỳ vào tháng 9, 1984
tuyên-bố Hoa-kỳ sẵn-sàng nhận tất-cả tư-nhân
chính-trị của Việt-Nam chịu trả-tự-do và cho phép
đi đoàn-tu với gia-đình.

Vậy là từ-nay Hô! GDTNCTVN đã không còn
tranh-đấu đơn-độc nữa mà có cả một hậu-thuế
vĩ đại tiếp-tay.

Năm 1985, Hô! đã nhận khoảng 5,000 hồ-sơ
xin can thiệp cho tư-nhân chính-trị Việt-Nam. Cũng vào
lúc, nhờ sự ủng hộ quý-bái của các hồ-viên và
một số mạnh-thượng-quân, Hô! đã mua được một
máy điện-toán, một máy sao-bản và một máy
đánh chữ. Khi thay-phần nhận đến lần việc tại
vụ-sở, các hồ-viên không còn phải làm bằng
tay nữa tiếp nhận hồ-sơ, lập hồ-sơ, và...
về-tại... Hô! nay đã hệ-thống-hóa về điện-toán.
Liệu danh sách tư-nhân chuyển lên Bộ Ngoại-Giao

6

[illegible]

được gia tăng từ 3 đến 5 lần.
Tình trạng ở đồng về trên ngộp thường xảy ra vì
Hội không đủ nhân lực và tài lực đảm trách -
Mình cũng bị hạn chế sâu sắc qua việc khám này -
Đến tháng 4, 1987, Hội đã tổ chức một
tọa đàm Quốc-Hội Hoa-kỳ với

Đền thờ 4 vị vua
Quốc-Hội Hoa-Kỳ với
Thượng-Nghị-Sĩ, Dân-biểu
Quốc-Hội Hoa-Kỳ cũng đại-diện các hội-đoàn Việt-Nam
và nhất là thân nhân các tù-nhân - Tại buổi họp
lần này, Hội đã ~~đi-vượt~~ ^{thông} Quốc-Hội Hoa-Kỳ
ra nghị quyết đòi Chính-phủ Việt-Nam ~~hà-tự-do~~
cho tất cả các tù-nhân ~~chính-tự Việt-Nam~~
Ngay ngày hôm sau, có hai Thượng-Nghị-Sĩ Edward
Đại-dien ^{Điễn} ~~trường~~ ^{khởi} Dân-chủ và
Robert Dole, Nghị-Quyết số 205

cho tất cả các dân tộc hai Thượng nghị
 Ngay ngày hôm sau, cả hai dân Đảng Dân-chủ và
 Kennedy và Robert Dole, cùng Nghị Quyết số 205
 Cộng-hòa đã cùng ra chung Nghị Quyết số 205
 Ronald Reagan, Tổng-Chủ-phân

Kennedy và Ronald Reagan, Tổng-Thống
 của Hoa-Kỳ đã cùng ra chung Nghị-định
 ngày 5-1957 cho tất cả tư-công-sản
 Việt-Nam phải trả tự-do tại Hạ-Viện,
 nhân chính-thủ Việt-Nam. Đồng thời,
 các Dân-biến Stephen Solarz, Frank Wolf và

* Khi hoàn toàn do hệ thức.

Robert Dornan đã ứng 30 Dân-biểu đồng-vận đưa ⑦
ra một nghị quyết tương tự mang số ^{ngày tháng 9, 1987} 212. Như vậy,
có nghĩa là có 2 đảng Cộng hòa và Dân-chủ, cũng
như viên Quốc-Hội Hoa-Kỳ đều ủng-hộ mục-tiền
của Hội (G.) TNCTVN <sup>(OK và ký tại các nghị quyết của TNS
Rudy Boschwitz (sau đó từ) và Frank Wolf năm 1987)</sup>
Kết quả là, cho đến tháng 9 năm 1987, cộng
sản Việt Nam đã thả gần 500 tù nhân - Kể đó, vào
tháng 2, 1988, gần 2000 tù nhân nữa được thả
tự do, một con số cao nhất từ trước.

Vào tháng 4, 1988 Hội đã tổ-chức một cuộc
tiếp tân thu' nhĩ' cũng tại trụ-sở Quốc-hội Hoa-Kỳ
với sự tham dự của một số Thượng-Nghị-sĩ và Dân-biểu
Các vị này đã lên tiếng ủng hộ và hứa sẽ can
thiệp mạnh mẽ cho số tù nhân còn bị giam giữ.
Trong dịp này, Hội đã trao tận tay các Thượng-nghị-sĩ
Rudy Boschwitz và Dân-biểu Stephen Solarz,
Frank Wolf và Robert Dornan danh sách gần 3000
tù-nhân chính-tự Việt Nam ^{đã được thả từ đó để}
~~ở trong các trại~~ học tập. Các thiệp cho họ được ra đi được coi-

Và ngày 30 tháng 7, 1989, ngày mà tất cả
chúng ta đều đã vui mừng chào đón là ngày ông
Robert Funseth, Phư-tá Thủ-tướng Ngoại-giao Hoa-Kỳ
đã ký thỏa-hiệp với chính-phủ cộng-sản Việt Nam
cho phép hàng chục ngàn tù-nhân chính-tự rời-Việt-Nam
cùng gia đình, đoàn tụ với thân nhân, hoặc định
cứu ở Hoa-Kỳ hay các quốc gia khác. Ông Funseth
là nhân vật đặc biệt về vấn đề tù-nhân chính-tự
Việt Nam, đã kiên-từ tranh-đấu cho họ trong hơn 8 năm qua.

Xin nhưn ~~phần~~ thời gian từ năm 1975 đến 30-9-89 chủ có (8)
 Vào cuối năm 1989, đã có 3,000 tư nhân chính
 từ Việt Nam cùng với gia đình đến định cư tại Hoa-Kỳ.
 Vào ~~cuối~~ năm 1990, đã có ~~3,000~~ ^{8,981} tư nhân
 chính từ Việt Nam cùng với gia đình đến định cư tại Hoa-Kỳ.
 is nhưn

Và cho đến cuối năm 1991, số có 20,000 người
tự nhân chính-tự Việt Nam cùng với gia đình đến định-cư
tại Hoa Kỳ.
Và sau cùng, cho đến cuối năm 1995, chính-phủ
Mỹ đã tính sẽ cho phép 100,000 tự nhân chính-tự
Việt Nam và gia đình sang Mỹ định-cư.
Đến nay, đã có 100,000 người tự nhân chính-tự

Việt Nam và pháp luật - ^{đó} cũng tranh - đấu cho những tư-
 H51 GDTNCTVN nhân dân - li - tiếu - lợi lẽ các biết tôn thờ
 nhân dân - li - tiếu - lợi lẽ các biết tôn thờ

nhân đã -bi- tiếu- .
lâu sao quên được !
mà chúng tôi đã nhân được !
~~Bắt Địch Thủ~~ - Giúp - một bức thư cho
trong đó có kèm hơ

chung tôi đã nhận được thư cuối cùng người chồng
Sở của chúng tôi và biết anh tu- binh trong

viết cho mẹ và vợ + trăn trở khi làm
ngược * Ông ta viết, "Em hãy liên lạc với Hội GDTNCT
VN để lo cho gia đình thay anh." * Chúng tôi đã
đọc đi lại nhiều lần bức thư khác viết vào năm 1978,
trong một bức thư nữa nêu tên, đã nhận

Trong một buổi chiều, đã nhận
một vị Thiên - tế, tôi xin miền
với vợ con trước khi tự tử trong trại học tập,

"Anh là người chồng và cha không xứng đáng,
trên trách nhiệm và đơn vị này hay
nhỏ lo cho mình và các con giữa anh."

③ Các loài nhấm nhai cusi cũng ưa nhai ngũ cốc

Phien To! da quau tam van cung d
Quang hien Hoang - va Do N. trong Cucu

điều răn-đi răn và trong lòng diu-nam và từ-từ nhân địa qua

ra tu' uhu' ca' tu-u-hu' con- g- diu' hu' co' ing bi' chag

107- de uper
 cum car
 sta
 den
 dus
 dem dind

0
đại hoa hồng
đỏ
cao
quân
nhân
từ
văn
trung

[illegible]

nisc' upayen

$\frac{d}{dt} \left(\frac{\partial L}{\partial \dot{x}} \right) = \frac{\partial L}{\partial x}$

How
cung
da
Xing
I have
much
every day

cũn xet vici
B' Nhoi-hao
cũn xet vici
da chiep Huan cho phiep

the - when is it more
to include for the key-

von

Sau cùng, qua lời - tuyên bố tại Liên - Hiệp - Quốc vào tháng 10, 1990 mà ông Nguyễn - Cơ - Thạch, Ngoại - trưởng Việt Nam hứa sẽ thả tù do cho tất cả các tù - nhân còn bị giam giữ tại Việt Nam, Hội đã ^{ở 51} vẫn đồng với Thượng - viện Hoa - Kỳ ra một Quyết - nghị đòi chính - quyền Cộng - sản Việt Nam thả tù do cho tất cả các tù - nhân chính - trị còn bị giam giữ tại Việt Nam nhân dịp Tết vừa qua do các Thượng - nghị - sĩ Kennedy, Dole, Lugar, McCain, Simpson, Simmen và Patwood đề trình ngày 6 tháng 2, 1991.

Thưa quý vị quan khách,
Tôi vừa trình bày những diễn biến hoạt động và thành quả của Hội GDTNCTVN sau 14 năm.
Mục tiêu của Hội đề ra nay có thể nói đã đạt được khoảng 80% - Tỷ lệ 20% còn lại, chúng tôi hy vọng sẽ hoàn thành vào cuối năm 1991.
Vì thế, nhiệm vụ của Hội GDTNCTVN đã tạm chun hoàn.

Một ^{điểm} đáng khích lệ cho Hội chúng tôi là sự thành lập ^{gần đây} Tổng Hội Cựu Tù - Nhân Chính - Trị Cộng - Sản Việt Nam do chính các cựu tù nhân đảm trách.

Một số các anh lãnh đạo Tổng Hội đang có một giờ phút họp ta hôm nay. Xin mời các anh đứng lên để mọi người được biết.

Tổng Hội nay đã có trên 14 khu hội. Các cựu tù nhân mới chính là những người hiến rõ hơn ai

hết hoàn cảnh của đồng đội để trực tiếp tranh đấu, bênh vực và giúp đỡ những tù nhân còn bị giam cầm cũng như những người đã qua đến Hoa-Kỳ và các quốc gia tự-do khác.

Như chúng tôi vừa mới trình bày cũng quý vị, nhiệm vụ của Hội GDTNCTVN đã thay lên thay và sau khi đã thảo luận với quý vị lãnh đạo Tổng Hội CTNCTCSVN, tôi xin thay mặt toàn thể hội viên Hội GDTNCTVN long trọng tuyên bố sẽ chính thức chấm dứt hoạt động của Hội kể từ ngày 12 tháng 1, 1992.

Tuy nhiên, có nhân tôi vẫn sẵn sàng hỗ trợ và cố vấn về mọi phương diện khi Tổng Hội cần đến.

Và trong dịp gặp gỡ đặc biệt này, toàn thể hội viên và cá nhân tôi xin bày tỏ lòng tri ân chân thành của Hội GDTNCTVN đối với sự giúp đỡ quý báu và hỗ trợ đặc biệt của quý vị nghị-sĩ, dân-biểu và các vị phụ-tá trong Quốc-Hội Hoa-Kỳ, các giới chức Tòa Bạch-ốc, Bộ Ngoại-giao và riêng ông bà Robert Funnseth đã dành cho chúng tôi những cảm tình nồng hậu và khuyến khích liên-tục để chúng tôi hoàn thành nhiệm-vụ.

Chúng tôi cũng xin cảm ơn các hội đoàn, cơ quan truyền thông, báo chí, cơ sở thương-mại, ân oán, các hội viên và các vị mẫu-thư-vũ-quân, thân hữu và nhất là ~~Quân Arlington~~ đã luôn luôn sát cánh, tích cực ủng hộ tinh thần và vật chất cho Hội GDTNCTVN trong suốt thời-gian 14 năm qua từ những ngày đầu đầu khó khăn đến nay.

(12)

Và đây, các anh chị em hội viên chúng tôi xin
kính chào tạm biệt quý vị -

Kính chúc quý vị một bữa cơm thật ngon miệng,
và xin kính chào quý vị -

Kính Minh Thờ

~~Chức Tích~~

~~Hội GĐ TN CT VN~~